Anadolu

Mehmet Emin Yurdakul

Anadolu — Mehmet Emin Yurdakul

İlk yayın: Türk Sazı (1914)

Mehmet Emin Yurdakul 1944 yılında öldü. 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu'nun 27. maddesi uyarınca eserin özgün metni kamu malıdır.

Metin, Vikikaynak (tr.wikisource.org) aktarımından alınmıştır: https://tr.wikisource.org/w/index.php?title=Anadolu&oldid=165412 (revizyon 165412). Bu aktarım Creative Commons Atıf-AynıLisanslaPaylaş 4.0 (CC BY-SA 4.0) lisansıyla paylaşılır; bu PDF de aynı lisansla serbestçe paylaşılabilir.

pdfkitaphane.com

Gençliğe

Yürüyordum: Ağlıyordu ırmaklar,
Yürüyordum: Düşüyordu yapraklar,
Yürüyordum: Sararmıştı yaylalar,
Yürüyordum: Ekilmişti tarlalar.
Bir ses duydum, dönüp baktım, bir kadın:
Gözler dönük, kaşlar çatık, yüz azgın;
Derileri çatlak, bağrı kapkara;
Sağ elinin nasırında bir yara;
Başında bir eski püskü peştemal.
Koltuğunda bir yamalı boş çuval!..

* * *

— Ne o bacı?
— Ot yiyoruz, n'olacak!...
— Tarlan yok mu?
— Ne öküz var, ne toprak.
Bugüne dek ırgat gibi didindim;
Çifte gittim, ekin biçtim, geçindim.
Bundan sonra...
— Kocan nerde?
— Ben dulum;
Kocam şehit, bir ninem var, bir oğlum.
— Soyun, sopun?
— Onlar dahi hep yoksul!
Ah efendi, bize karşı İstanbul
Neden böyle bir sert, yalçın taş gibi?
Taşraların hayvanlık mı nasibi?

* * *

Hayır hayır, bu nasibi almak için doğmadın.
Onun için doğdun ki sen, kadınlığın hakkıyle
Ocağının karşısında saadete eresin;
Göğüsünü kabarttıran anneliğin aşkıyla
Evlâdına sütün gibi pak duygular veresin.
Sen bir aziz yoldaşsın:
Senin sesin hayat için dövüşmeye koşturur,
Senin sevgin vatan için fedakârlık öğretir.
Senin yüzün insan için bir merhamet duyurur;
Senin ile insanoğlu yeryüzünü şenletir.

Lâkin bizler bu hakları unuttuk.
Kadınlığı hayvanlıkla bir tuttuk.
Ninen gibi sana dahi hor baktık;
Seni dahi garip, yoksul bıraktık!...

Evet, seni genç kocandan uzun yıllar ayırdık;
Sen zavallı, duvağına doymadığın bir günde
Bir ihtiyar kadın gibi haykırarak saç yoldun;
Birçok parlak dileklerle dolu olan gönlünde
Bir muradın ülkelerini göremeden dul oldun.
Günden güne bir kırık
Ağaç gibi içlenerek, yaprak gibi solarak
Tırtıl üşmüş dallar gibi kurumaya yüz tuttun;
Kadınlığın duygusunu genç bağrında uyuttun
Ve dedin ki: «Artık bana ne bir bahar, ne şafak!»

Bugün sende en yaralı bir rençperin derdi var;
Ağaların hasadını biçen paslı orağın
Sana yalnız ot ve diken demetleri söktürür;
Aç yavrunun çırılçıplak uyuduğu ocağın
Sana gece yarıları acı yaşlar döktürür.
Her şey seni hırpalar:
Memleketin ağır yükü senin zayıf sırtında,
Bu yük senin kemik kalmış vücudunu ezip yer.
Senin ömrün, kara bahtın demir eli altında.
Bu el senin kocan gibi oğlunu da sürükler.

Kinler için karalar bağlayan,
Zevkler için zelil, sefil ağlayan,
Acı gören, cefa çeken, ezilen,
Irzdan başka her şeyini veren sen!

Sen, şu güzel vatanında cehennemde gibisin;
Göz yaşınla ıslattığın kanlı toprak üstünde
Sana her yer bir çöl gibi cıvıltısız, çiçeksiz;
«Ekmek!» diye ağladığın sağır bir halk önünde
Sana herkes bir kurt gibi merhametsiz, yüreksiz...
Senin her bir ümidin
Ayrılıksız, yoksulluksuz bir dünyaya kalmıştır.
Oraya ki, masum çiftler hıçkırıksız yaşarlar;
O melekçe sevgilerle birbirini okşarlar
Ve burada Allah bütün dilekleri yaratır!

Ey mübarek Anadolu toprağı!
Hani senin bahtiyarlık hukukun.
Hür düşüncen, millî duygun, kanunun?
Hani senin yeni ruhlu çocuğun,
Sevgin, neşen, çalgın, türkün, oyunun?

Ey dertliler yatağı!
Ne vakte dek, gençliğine hakaret,
Bu ayrılık, bu göz yaşı, bu ölüm?
Ne vakte dek, kızlarına esaret,
Bu sert demir, bu ağır yük, bu zulüm?

Yazık, sana ağlamayan şiire;
Yazık, sana titremeyen vicdana;
Yazık, sana uzanmayan ellere;
Yazık, seni kurtarmayan insana!..

Ey vatanın bağrı yanık bucağı!
Hani senin bereketli hasadın,
Yeşil yurdun, mesut çatın, şen çiftçin?
Hani senin medeniyet hayatın,
Yolun, köprün, kazman, iğnen, çekicin?
Ey Türklüğün otağı!
Ne vakte dek, bu acıklı sefalet,
Bu viranlık, bu inilti, bu kaygu?
Ne vakte dek, bu uğursuz cehalet,
Bu taassup, bu görenek, bu uyku?

Yazık, sana ağlamayan şiire;
Yazık, sana titremeyen vicdana;
Yazık, sana uzanmayan ellere;.
Yazık, seni kurtarmayan insana!...